

Alena Adrianet Heinrichová

MEDOVNÍK S PEPŘEM

COO
BOO

Medovník s pepřem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Adrianet Heinrichová
Medovník s pepřem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Alena Adrianet Heinrichová

MEDOVNÍK S PEPŘEM

COO
BOO

Věnováno dědečkovi Sedlákovi.

Promiň, že to tak trvalo.

1. kapitola

Dooopravdy první kapitola

Dlouhý a pomalý výdech. Klid. O nic přece nejde.

Počkám po představení, jako vždycky. Půjdeme si někam sednout na skleničku, jako vždycky. On se pak vrátí za přítelkyní, jako vždycky.

Standardní průběh.

Rozhlídla jsem se po prostorách brněnské hvězdárny, kde dnes Divadlo hostovalo. S čím vlastně?

Neměla jsem páru. Představení by klidně mohlo být o jódlujícím prodavači bot a stejně bych na to šla.

Hrál v tom Matyáš. Kluk, do kterého jsem byla tajně blázen už pár let.

Všimla jsem si, jak sdílel odkaz na Facebooku s pozváním, že jsou volný lístky. Takový šanci nešlo odolat. Pořádně jsem ho neviděla dva roky. Chtěla jsem vědět, jestli po dlouhém odloučení bude mé srdíčko pořád mít tendence spáchat harakiri.

Tady bych vám asi mohla vysvětlit, kdo to Matyáš vlastně je.

Metr osmdesát, odhadem. Hnědý vlasy, při dlouhém pobytu u moře prakticky černý. Je úplně ukradený, jakou barvu mají jeho oči, protože se vám s nimi dokáže zavrtat až do prádelního šuplíku a odhadnout barvu kalhotek, co na sobě budete mít, než mu samy ochotně padnou k nohám.

Takový dělá první dojem.

Na ten druhý se zdá být celkem normální herec se zamlženou minulostí, zmatenou přítomností a nejasnou budoucností. Za předpokladu, že slova normální a herec jdou k sobě.

Čerstvě po JAMU a možná i nejlepší z ročníku, protože hned po škole dostal angažmá v Divadle.

Doposud jsem na něj chodila jen na absolventská představení a kalhotky mi držely pevně na místě, děkuju za optání.

To se ale mělo s dnešním večerem změnit.

Proběhlo pár slov a pak dalších pár s kamarádkou, protože mě přeci nemohla nechat jít úplně samotnou a bez podpory. Pro případy, že bych se v zoufalém pomatení mysli chtěla vloupat na ne-daleký koupaliště a zchladit si rozbouřené hormony, mi se svým klukem Ondřejem dělali doprovod.

Ondra mě i Matyáše dobře znal. Před lety jsme všichni lítali po kopcích a hráli si na hrdiny s dřevěnými meči ve stylu Pána prstenů nebo tak něco. Mně bylo nevinných patnáct a s klukem jsem se pomalu nevodila ani za ruku. Jo, možná trochu divný. Já vím, že dneska se holky běžně vodí i za jiný části těla. Jenže já byla vždycky ten typ tichý vody, která teprve čekala, až jednou semele břehy.

Ovšem o čtyři roky starší Matyáš! Úplně jiná písnička!

Vsadila bych se, že jako malý koukal zrcátkama holkám pod sukně, ale prohrála bych.

Určitě je samy ochotně vyhrnovaly.

Nebo byl zakřiknutý dítě a image zhýralýho lovce žen si vypěstoval až časem. Sebeobrana, díky který si holky držel od těla i při těle zároveň.

Možná se právě zrovinka teď ptáte: Hele, Adriano, nehrotíš to nějak moc?

Hrotím. Úplně zoufale a zbytečně, připustíme-li si tu drobnou skutečnost, že se vidíme vždycky tak dvakrát, třikrát a šlus. Pak zase pár let nic. Jenže se mnou ta krátká dostaveníčka pokaždé úplně zamávala.

Čím to bylo?

Proč ze všech herců, zpěváků, motorkářů a jiných nočních můr opatrných otců dcer měl zrovna tenhle takovou moc? Vždyť ani nebyl můj typ! Nijak zvlášť vysoký, nevypadal jak z reklamy na romantický randíčko, a už vůbec jste si ho nepředstavili na obálce zamilovaného románu.

Jelikož jsem jako malá vyrostla na Princezně se zlatou hvězdou na čele, byly tváře mého vysněného idola holé jak dětská prdýlka, výška až do nebes a šířka ramen přiměřeně odpovídající dobrovolnému hasiči.

Tak proč jsem měla dojem, že po každém našem setkání se můj mozek scvrknul na velikost mušího hovínka? Proč jsem se musela takhle hloupě zabouchnout do zadaného kluka, kterému kdybych zmizela ze života, ani by si toho nevšiml?

Moc dobře jsem znala odpověď.

Říká se, že první dojem lze udělat jen jednou. Ať se snažíte sebevíc, ten první ve vás zůstane.

Jemu se povedl znamenitě.

Dodnes si pamatuju, jak mi při seznamování jemně uchopil ruku, sklonil se a ten pohled, který na mě vrhl, když mi políbil hřbet dlaně...

Vpálil se mi do zorniček. Už ho asi nikdy nevymažu z hlavy. No, ale popoplavem.

Zasněná à la Esmeralda čekající na Josého a jeho opozdilé přátele jsem dál stála na chodbě. Sama samička. Diváci se dávno nahrnuli zabrat si nejlepší místa.

Vtom vyšel z přípravný místnosti. José. Přímo proti mně. Už v kostýmu a na tváři měl nezvykle přísný výraz.

To bylo ono.

Moment, kdy se herec stával postavou a postava hercem. Už proti mně nešel Matyáš, ale vrah. Díval se na mě a někde hluboko v těch zvláštních, moudrých očích byl... cit. Nevím jaký, ale byl tam. Vrah měl radost, že mě vidí.

Mínul mě a pokračoval do zákulisí.

Sotva se za ním zabouchly dveře, nervózně jsem zkontrolovala čas. Ještě pět minut do začátku a přibližně dvě hodiny, než mě znovu, po letech, obejmě.

Usmála jsem se. Hrálo mě to tak, že jsem ani nevnímala omluvy Terezy a Ondry, proč přišli pozdě.

Představení jsme zdárně přežili, ačkoliv to bylo undergroundový asi jako zebra tancící na kolečkáčích při předčítání ruský poezie.

Vlastně to jediný, co se mi líbilo, byl Matyášův excelentní herecký výkon.

Ze sálu se postupně vynořovaly hloučky diváků a všichni vy-
padali poněkud zmatení tím, co právě viděli. Pár jich dost možná
litovalo dvou hodin života, který jim už nikdo nevrátí.

Opřela jsem se zadkem o pult prázdný šatny. V dlaních žmou-
lala lem kabátu. Kus těžký, černý látky mi jako kouzlem dodával
na jistotě.

Jenže to nebylo žádné kouzlo, ale jen laciný pouťový trik.

Lež.

Nalhávala jsem si hodně věcí. Třeba to, že ve mně Matyáš vidí
víc než jen kamarádku.

„Museli tak řvát?“ povzdechla si znechuceně Tereza.

„Náhodou, mně se to líbilo. Šli na dřev,“ opáčil Ondřej.

To byli celí oni.

Klidná a rozvázná Terka. Mateřský typ, který prahl po rodin-
ným krbu. Ondřej přesný opak. Ohnivý, divoký, rozervaný umě-
lec. Vždycky ho všude bylo plno.

„Už jde.“

Klid. Hlavně klid. Je to jen člověk. Kamarád, kamarád, kama... .

Veškerý střízlivý myšlenky se rozplynuly s jeho zářivým úsmě-
vem. Mohl by dělat reklamu na rovnátka.

Poplácával se po zádech s Ondrou, seznámil se s Terkou. Mě si
nechal na konec.

„Moc rád tě zase vidím, Adri.“ Řekl to tak procítěně a srdeč-
ně, že se mi z toho div nepodlomila kolena a s nimi i veškerý pří-
slušenství.

Tohle mě vždycky šíleně mátl. Jako by v jediný větě vyprávěl
celý hrdinský epos o nekonečný lásce, co by vydala na takový ten
německý zamilovaný film, který pustíte odpoledne svý babičce.

Vy na to: To je ale hezký! Říct to jen tak, mezi řádky a cítit, že to tam je!

A víte co?

Není to hezký! Ani trochu to není hezký!

Protože když máte jen tu jedinou větu s tunou nevyřčených slov a jste tichá voda, která ještě nic moc nepomlela, fakt nevíte, čeho se chytnout a jestli si jen nekecáte do kapsy.

Ne, nebyla jsem poslední panna široko daleko. Jenže s Matyášem jsem si připadala, jako by mi bylo zase těch pitomejch patnáct.

„Já tebe taky.“ Můj hlas nebyl zdaleka tak klidný. Byla z něj cítit nejistota a toužebný přání. Prohlédl mě jak zkušený detektor lži. Až na to, že v nás nebylo ani zrnko nepravdy. Tiskl mě k sobě tak pevně, že by se sotva mělo kam vejít. Ani jízdenku byste mezi náma neprostrčili. Natož třeba kondom, který by se asi celkem příhodně nabízel.

Nic kromě nás neexistovalo. Ne teď. A teď bylo vždy to jediný, co jsme měli.

„Ještě počkáme na pár přátel, musím s nima něco vyřídit. Ale bude to jen chvilka a pak se ti budu plně věnovat, ano? Vám,“ opravil se rychle a trhaně pohlédl k mému doprovodu.

„Jasně, hvězdo,“ usmála jsem se. Neklid ustupoval a na jeho místo se mi vlévalo do žil něco teplého a hřejivého, co zcela výjimečně nebyl alkohol.

Všechno bylo naprosto v pořádku.

Prozatím.

„Počkej, opatrně, pojď raději tudy.“ Uchopil mě za předloktí a navedl na druhou půlku cesty, o který se domníval, že nebude tolik připomínat ementál.

Nevím, na co jsem myslela, když jsem si zrovna dnes brala vysoký podpatky.

Kolem hvězdárny nebyla vůbec žádná světla. Pochopitelně, aby divy vesmíru byly líp vidět.

Nu, byl div, že jsem se uprostřed ledna na zledovatělý dřevý cestě nepřizabila.

„Díky, no, jak se vlastně máš?“ pokusila jsem se znít nenuceně a ze všech sil se soustředila, abych neslítla rovnou na zadek. To by zcela narušilo mou snahu o neprůstřednou pověst nonšalantně elegantní mladé dámy, kterou jsem si tak pracně vybuodovala.

„Dynamicky! Dobře, ale dynamicky. Těším se, že si dáme večeři. Vlastně to bude dnes moje první jídlo. Předtím jsem měl jen okurek, co jsem do sebe nacpal někdy v těch pěti minutách, kdy jsem přebíhal z Dětský nemocnice do Divadla,“ zasmál se unaveně.

„Co jsi dělal v Dětský nemocnici?“ podivil se Ondra, který šel s Terezou před náma. Matyášovi kamarádi, na něž jsme předtím čekali, uzavírali výpravu.

„Klauniádu. Kromě úvazku v Divadle dělám i zdravotního klauna,“ vysvětlil mu klidně.

„Páni, to musí být náročný. Baví tě to?“ zeptala Terka.

„Tak jistě, jinak bych to nemohl dělat. Musíš to milovat a pro mě je to úplně to nejvíc. Ale náročný to je. Ještě v kombinaci s prací v divadle. Dneska jsem měl třeba troják. Dopoledne klauniáda, pak rychle na zkoušku do Divadla, kde secvičujeme Sa-

turnina, a pak zase za nějakých deset minut sem na představení. Kolikrát se fakt zastavím až v jedenáct večer,“ odpověděl, zatímco mi podržel dveře do restaurace, k níž jsme mezitím došli. Nemohla jsem si nevšimnout, že se sice lituje, ale tak nějak se hrdě prší. Byl náležitě pyšný na to, jak je naprosto na roztrhání.

Kráčeli jsme k největšímu stolu za zvuků latinsko-amerického popíku. Démonická mozkomorka, co se vám dostane pod kůži a nevymyjete ji ani svícenou vodou. Přesně jako Matyáš. A vlastně asi jako každý aspirující lamač srdcí, kterému dáte svoje číslo, protože prostě nechcete mít nudný a jednoduchý život.

„Budeš sedět v čele, nevádí ti to?“ Stáhl mi kabát z ramen a pověsil ho na věšák.

No strašný trauma!

„Povídej, co je nového? Sleduju na sockách všechno, co napíšeš, ale stejně to chci slyšet!“ vyhrkl.

Překvapeně jsem zamrkala a nestačila potlačit úsměv. Skutečnost, že mě nepokrytě stalkuje, mě nějakým chorým způsobem uspokojovala.

Možná jste si už všimli, že nejsem úplně vyzenovaná osoba. Ale kdo je, v dnešní době abecedně seřazených schíz?

On mě sledoval? Nenapsal, nezavolal, ale neunikla mu jediná moje událost ani pitomý výsledek kvízu, jestli jsem Anna, Elsa nebo Olaf?

„Ty povídej! Na sockách na sebe vůbec nic nepráskneš!“ zasmála jsem se.

„Co bys chtěla slyšet? Že hraju v Divadle, to už víš. Není moc co povídat,“ pokrčil rameny a s nefalšovanými rozpaky si prohlížel podtáček. „A taky jsme se rozešli s Ivou.“

Ta-ta-tááááá!

Dramatický telenovelový famfáry, prosím!

Vteřinu či dvě jsem na něj beze slova zírala. S tímhle jsem nepočítala.

Pokaždé, když jsme se viděli, byl zadaný a já za to byla fakt vděčná. Ač se to úplně nemuselo zdát, celkem mi fungoval pud sebezáchovy. Měla jsem ten svůj pud sebezáchovy moc ráda. Předčítala jsem mu za odměnu pohádky o sebevědomejch a nezávislejších ženách, který rozhodně nikdy a za žádných okolností nedoležaly za chlapama.

Chtělo se mi vstát od stolu a utéct tak rychle, co by mi nohy stačily.

Okamžitě se koukej zachránit od zlomeného srdce, krávo nebeská! Do prdele, proč ještě sedíš na místě? Zvedni se!

Zamrkala jsem a rozhodla se informaci o jeho rozchodu zcela ignorovat. „Není o čem povídat? Není o čem povídat? Hvězdo! Celých šest let ti říkám, že z tebe bude slavný herec a nikdy jsi mi to nevěřil. Už od začátku, co se známe. Ale ty ne, i když ses dostal na JAMU, furt jsi to popíral.“ Upřeně jsem na něj zírala, jak se krčí rozpaky. „Hrál jsi v Národním divadle! Víš vůbec, jak jsem na tebe hrdá?“

Mlčel. Červenal se a tak trochu se na židli hrbil. Najednou připomínal malýho kluka, který dostal svou první pochvalu za hezký obrázek.

„Nech ho, ještě zpychne,“ uchechtl se Ondra. Číšník nám přinesl jídelní lístky a divný okamžik byl rázem zapomenut.

„Tak, jak moc velký mám dneska hlad?“ otevřel Matyáš peněženku. Robin, jeho kolega z divadla, se tiše zasmál. Působil do-

jmem muže, který se nikdy nesměje nahlas. Zkazilo by mu to image uhlazeného elegána.

„Můžu se na něco zeptat?“ ozvala se Terka. Přes okraj rozevřeného lístku jsem po ní strelila pohledem. Šla vždycky přímo k věci a nikdy nebyla zastánkyní dlouhého chození kolem horký kaše. Její rada na jakýkoliv milostný problém byla: *A co řešíš? Prostě na něj skoč. Jsi ženská, věř mi, nebude se bránit.*

Bylo jedno, jestli to byl kamarád, co se mi líbil, číšník v oblíbeném baru, anebo prodavač v samošce. Podle Terky ženám patřili všichni muži světa. Kdyby byla chlap a celá ta situace naopak, pravděpodobně byste ji teď měli za sexistického kreténa, ale z nějakého důvodu je relativně v pořádku nezastírat, když ženy manipulují s muži, zatímco v případě opačných rolí si koledujete o společenský odsouzení.

„Jasan,“ přikývl Matyáš a studoval nabídku salátů.

Zachvátila mě vlna paniky. Zabodla jsem pohled do předkrmů a zoufale vysílala k Tereze telepatický myšlenky, aby se ani slůvkem nezmínila, že je celý ty roky můj tajný crush. Doufala jsem, že je dostatečně inteligentní, aby to před jeho kolegama z Divadla nepráskla.

„Vyděláš si jako herec?“

Cítila jsem, jak se můj žaludek propadá do hlubin trapnosti. Tohle bylo snad horší, než kdyby se ho zeptala, proč mě ještě neopřel o zeď.

Rodiče mě vychovali tak, aby mi přišlo dostatečně buranský ptát se někoho na plat. Navíc, Matyáš byl nový člen divadelního souboru a typ, který se prostě chtěl postarat o rodinu. Takže... si vybral úplně vhodný zaměstnání, že ano.

Nejistě jsem zvedla pohled od lístku a omluvně se na něj usmála.

Vypadal klidně. Patrně byl zvyklý, že lidi stále považují divadelní herce za živočišný druh, který se pořádně nají snad jen první den po výplatě a jako záhadou ještě nevymřel.

„Dost na to, abych utáhl svou část nájmu za byt, kde je nás šest. Málo na to, abych zvládl zaplatit nájem v bytě, kde by nás bylo pět. Tak si můžeš udělat obrázek.“ Než mu stihla Terka odpovědět, otočil se znova na mě. „Tak povídej, co je nového u tebe?“

„Aktuálně se u mě děje to, že píšu knihu o jednom fantasy světě z těch mých nočních můr, a když budeš hodný, taky v té knížce budeš.“ Být spisovatelkou jsem si přála už od mala. Zamílovala jsem se do příběhů. Má láska se definitivně stvrdila Harrym Potterem, kterému jsem v devíti bezpodmínečně propadla. Samozřejmě, že jsem v jedenácti čekala na dopis z Bradavic. A samozřejmě, že jsem pak začala psát o svém studiu ve škole čar a kouzel, když v realu žádný dopis nepřišel. Brzy nato jsem zkusila vlastní příběh úplně od základů.

Jenže jsem pořád začínala znovu a znovu. Nebyla jsem schopná napsat půlku knihy, natož její konec.

Při zmínce o obsazení se Matyáš rázem zatvářil jako laškovný lázeňský lovec plachých laní. „Jó? Budu tam mít roli? A kdy ji spolu nazkoušíme?“ zapředl tak sametově, že by to mohli prodávat v galanterii.

Potlačila jsem touhu nervózně polknout.

Tentokrát jsem se odmítala nechat zahnat do kouta. Navíc jsem si vzpomněla, jak vyprávěl o nabitém programu a že nic nestíhá. Ani jíst třikrát denně.

„Kdy máš čas?“ řekla jsem hezky pomalu a klidně. S nadhledem pravý dámy, která si byla dostatečně jistá, že provedla svůj první šach mat.

Kdepak, chlapče. Teď jsem tě dostala.

„No, tak nic.“ Zklamaně zabodl pohled zpátky do jídelního lístku. S pocitem zadostiučinění, že se aspoň trochu vyrovnalo skóre na padesát milionů ku jedné, jsem udělala totéž.

2. kapitola

Prezidentka Velký Británie

„Můžu ochutnat?“ přerušil Matyáš mou debatu s Ondrou a Terkou. Překvapeně jsem se na něj podívala a zmateně odložila příbor.

„Jasně,“ přikývla jsem a snažila jsem se přitom nedat najevo nervozitu. To bylo ale krátký vítězství.

„Ještě nikdy jsem neměl carpaccio... Chutná to zajímavě. Dáš si ode mě?“ Posunul ke mně svůj talíř se salátem Caesar. Ostýchavě jsem si nabrala na vidličku kousek zeleného čehosi a nic víc. Skousla jsem a přikývla, jako že mi chutná.

Ušklíbl se. „To sis teda dala.“

„No, a krom divadla, jak žiješ?“ zeptal se Ondra a ani netušil, jak jsem mu vděčná, že Matyáše rozptýlil.

„Dobře! Rozhodl jsem se, že budu supermrdáčem!“ pronesl se značnou dávkou nadsazený, samolibý hrdosti.

„Protože když ses v patnácti rozhodoval, co chceš dál dělat, být supermrdáčem pro tebe byla jasná volba,“ přikývla jsem na znamení absolutního pochopení.

„Přesně tak. Už učitelka v mateřský školce se zeptala, čím chci být, až budu velkej. Odpověděl jsem, že jedine supermrdáčem.“

„Voní hezky,“ doťukl Ondřej adaptaci kávový reklamy. Tereza nás znechuceně sledovala, zatímco Robinovi, který seděl z Matyášových kolegů nejbliž, cukaly koutky.

„Děláte si z toho legraci, ale tady mistr má tour de Brno,“ poplácával svého druha po ramenu tak uznale, jak kdyby si zasloužil medaili za vytrvalostní výkon.

Taky bych ho nechala proběhnout.

„To je pravda! Už jsem v půlce! Aktuálně u Pisárek!“ přikývl Matyáš.

Hned mi v hlavě vyskočila pořouchlá otázka: A kdy budu na řadě? Vždyť Pisárky mám za rohem.

Chtěla jsem se zeptat. Fakt chtěla. Už už jsem cítila, jak se slova derou ven. Ale měla jsem tíživý pocit, že v momentě, kdy bych je vyslovila, by se událo něco opravdu hrůzostrašného.

Paris Hilton by se pravděpodobně stala prezidentkou Velké Británie a Obama by oznámil, že se chce stát nejslavnější drag queen, pokud bychom si s Matyášem byli schopni domluvit něco jako *rande*.

„Omluv mě ještě, jen dořešíme stěhování a hned se ti budu věnovat,“ pohladil mě po ruce a otočil se zpět k Robinovi, který se na nás samolibě usmíval. Muselo mu být naprosto jasný, co se mnou Matyáš dělá.

„No a co ty, Adri? Viděli jsme fotky z tvé přehlídky. Bylo to skvělý! A s panem Hrdinským... Jaký to bylo, když s tebou dělal rozhovor?“ zeptala se Terka. Matyáš se otočil zpátky.

„Hrdinský s tebou dělal rozhovor?“

„Jo, a bylo to super. Vážně jsem si to neskutečně užila, navzdory faktu, že jsem měla skoro třicet devět horečku.“

„Kde to bylo? Kdy? Proč jsi tam šla s horečkou?“ spustil hned plejádu otázek s výrazem *nelíbí-se-mi-když-riskuješ-zdraví*.

On měl co povídat. Copak herci často nejednají úplně stejně? Jdou hrát s žaludkem na vodě, uprostřed monologu si odskočí dozadu se vyzvracet a tradá, pokračují na scéně, jako by se nechumelilo.

„V Praze na jedné prodejní akci návrhářů, pár nás vybrali na ten rozhovor. Choval se jako opravdový gentleman. Pro mě obrovský zážitek, jako prince v televizní pohádce jsem ho milovala. Najednou mi třásl rukou a oslovoval mě Adrianko.“ Dokonce i někteří Matyášovi kolegové se zájmem poslouchali.

„To ti moc přeju, Adri,“ usmál se na mě upřímně. Oči mu zářily jak vyleštěný hrnce.

Vždycky ho fascinovala moje kariéra a mě fascinovalo, jak ho fascinuje. Přeci jen, většina mužů se jen nejistě usmívala v momentě, kdy se dozvěděli, že navrhuju šperky. Neměla jsem jim to za zlý. Taky jsem se nejistě usmívala, když spustili o fotbale.

„Díky. Bylo to kouzelný. Jen bych to udělala líp, kdybych mohla,“ pokrčila jsem rameny. Zamračil se jako Brežněv a odtáhl se od stolu.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Terka.

„Chtěla jsem motivovat lidi svým příběhem. Víte, jak jsem se k první přehlídce dostala díky tomu příšernému chlápku, co tvrdil, že jsem nula a nikdy to nedokážu? No, pan Hrdinský mi na to udělal můstek a já ho úplně zazdila,“ s povzdechem jsem si nabrala další sousto.

„Určitě jsi byla výborná.“ Najednou z něj byl cítit chlad. Opřený ve své židli mě přísně sledoval, jako kdybych si dovolila špinit jeho víru nebo oblíbený pivo, což bylo v podstatě jedno a to samé.

Uhnula jsem pohledem.

Tíha jeho očekávání byla nesnesitelná. Jako když je vám jedenáct, odcházíte do školy, kde se má psát pololetní test, a jeden z nadšených rodičů řekne: Koukej přinést jedničku!

Věřil ve mě tak pevně a já měla pocit, že jsem si jeho víru ještě dostatečně nezasloužila. Věděla jsem, že to dokážu líp, že můžu pracovat tvrději, zářit oslnivěji, dobýt si celý svět. Ještě jsem nic nepředvedla.

Tak proč se na mě díval, jak kdybych jeho už dávno dobyla?

„Táta to tvrdil. Byl tam. Ale víte co, rodiče... Dáte si ještě někdo pivo?“

O dvě hodiny později jsme s Matyášem scházeli na hlavní ulici. Všichni ostatní odešli dřív. Těžko říct, jestli nás nechali samotný schválně.

„Bylo to divoký období. Jeden večírek za druhým, pořád jsem byl v lihu. A tak jsem se rozhodl, že si dám měsíc bez alkoholu,“ vyprávěl zrovna, proč dnešní večer strávil na vodě.

Další malá zvláštnost. Vždycky mi všechno zdůvodňoval. Působilo to přinejmenším úsměvně. Sálala z něj aura tajemna, a přesto byl jak otevřená kniha. Kdybych se ho zeptala, co měl ráno k snídani a jakou má na sobě barvu spodního prád-

la, nejspíš by vyjmenoval jídla za celý den a na místě si svlíkl kalhoty.

Ale měla jsem ho tak ráda. Hřálo mě pokaždý, když se mnou sdílel ty maličké kousky ze svého života. Pro někoho možná nepodstatné.

Pro mě poklady.

„Takže takovej detox?“ pokračovala jsem dál v konverzaci.

„Jo, přesně tak. Jenže to má háček. Když nejsem opilej, jsem střízlivej, a to je strašnej průšvih! Jseš na párty, všude kolem tebe jsou všichni ti běžně inteligentní lidi ožralí a najednou ti dojde, že to není až taková zábava. A víš jak, jednou dvakrát za měsíc se to dá přežít. Ale třikrát do týdne?“

„Kolik ti z toho měsíce ještě chybí?“

„Víc než půlka,“ ušklíbl se. Pomalu jsme míjeli prvorepublikový domky, který lemovaly silnici pod kopcem s hvězdárnou, a já se ze všech sil snažila neuklouznout na neexistujícím ledě, který se určitě záluďně skrýval pod pískem na chodníku.

„Taky se snažím teď stravovat zdravěji a mám malej detox. Týden jím jenom zeleninu. Chci zhubnout. Potřebuju vypadat reprezentativně. Práce v módní branži je náročná,“ váhavě jsem se na něj po přiznání podívala.

Zase měl ten pohled. Přísný, zamýšlený a zvláště chladný, že mě donutil přitáhnout si šálu blíž ke krku.

„Myslím, že je dobře, že se snažíš jíst zdravěji,“ začal zvolna a bylo vidět, jak opatrně volí slova. „Ale taky si myslím, že vypadáš dostatečně reprezentativně.“ Na posledním slově si dal obzvlášť záležet. Řekl ho důrazně a jasně. Asi jako když politik něco slibuje před volbami.

„Ale to nestačí,“ schovala jsem si prokřehlý ruce do kapes a zabodla pohled znovu na zledovatělou cestu. „Tohle nejsem já. Vidím se prostě... jinak. A chci, aby mě tak viděli všichni.“ *Ne jenom ty.*

Bylo ticho. Dlouhé, těžké a tlačilo mi jazyk na patro. Jako by bránilo slovům, která chtěla vyjít ven.

Oči jsem měla sklopené. Věděla jsem, že kdybych se na něj znovu podívala, nebyla bych schopná říct už vůbec nic.

Mysli, myslí, musíš něco říct... Změň téma!

„Viděl jsi nové vánoční pohádky?“ Samotnou mě překvapilo, jak bezstarostně a uvolněně to znělo.

„Všechny tři, ale teda žádná sláva. Pořádně se mi nelíbila ani jedna.“

Uff. Už zase to byl známý, vlídný a milý Matyáš.

„Že jo! Strašně mi chybí ta opravdová pohádkovost, čistota, něha. A pravý princezny.“

„Jaká je podle tebe pravá princezna?“

„Něžná, ale přitom silná a stále ženská. Kurážná, ale půvabná. Třeba princezna Lada se zlatou hvězdou! Ta byla dokonalá! A co teprve princové. Vážně, kdy jsme naposledy měli v pohádce mužného, odvážného a charismatického prince?“

„Já bych si třeba strašně chtěl prince zahrát. To je takovej můj sen. Dokonce jsem se teď kvůli tomu začal učit jezdit na koni. Přesně řečeno mám příští týden první lekci. Jenže mě nikdo jako prince nechce. Zkoušel jsem to už několikrát, a furt nic,“ podotkl zklamaně. „Jinak máš ale pravdu. Naposledy se mi snad líbil Anděl Páně, a to už je let. Od té doby žádná pořádná pohádka nebyla.“

„A co Bambitka?“

„No jo, Bambitka! Ta byla super! A ta princezna tam byla vážně krásná,“ zasnul se nad zrzkou. Vůbec byl na zrzky nějak vyzazený. Asi mu připomínaly pivo.

„Chtěla bych jednu vánoční pohádku napsat a zkusit ji dostat do televize.“

„O čem by byla?“

„Začínala by svatbou. Princ si chce vzít princeznu, ale unese ji drak. Vydá se za ní, aby ji vysvobodil, ale drak ji mezitím nechá odejít, a jak se ti dva k sobě přibližují, plní úkoly, které prověřují jejich lásku. Nakonec všechno porazí a zjistí, že drak je zakletý král, který se jen chtěl ujistit, že si jeho syn dobře zvolil. No, a právě tam si představuju toho prince jako udatného, chytrého a oddaného. Opravdový morální ideál, ale čistý a nepřehnaný.“

Oči mu zářily nadšením. „No vidíš! Tak takovýho bych mohl hrát, ne?“ Zarazila jsem se a zůstala stát. Ani jsme nemohli jít dál, před námi byl přechod a na semaforu svítila červená.

Zvolna si začal hrát s pramenem mých pod pas dlouhých vlasů. Natáčel je na prst. Byla jsem tak překvapená a zamyšlená, že jsem to ani pořádně nevnímala.

V mých představách hrál prince zcela jiný typ muže.

Ale hlavně: Matyáš měl na víc. Jeho charismatu byla taková role malá. Příliš jednoduchá. Příliš plochá.

Chtěla jsem to říct. Chtěla jsem mu vysvětlit, že pro mě vždy bude něčím daleko, daleko lepším.

„No... tak nic. Tak mi tam dej nějakýho troubu. Normálně by ho hrál Kuna, ale tak ho budu hrát já,“ vysvětlil si mlčení po svém a z hlasu nešlo přeslechnout zklamání.

Pustil pramen vlasů a vykročil na zelenou.

Je pár okamžiků, který ať se snažíte jakkoliv odčinit, nijak je nezměníte a ony navždy ovlivní váš život. Úplně změni osud, chod lidských dějin a zeměkouli vychýlí z osy o půl milimetru.

Tohle byl jeden z nich.

3. kapitola Coco Chanel

Dobře, Adri, nesmíš to podělat. Zírala jsem na sebe do zrcadla a kriticky se prohlížela ze všech úhlů. Černá krajková sukně zlehka kopírovala větší zadek a silnější stehna. Tmavě modrý tričko s dekoltem zcela ukazovalo největší přednost mé postavy: prsa, na která jsem potřebovala dva zbrojní pasy.

Na každé jeden.

Už jednou jsem ho jimi málem oddělala. Tenkrát jsme spolu měli divadelní scénku na silvestra, ve které se mě, coby otrokář, snažil prodat našim přátelům. Nakonec mi slíbil svobodu, pokud zatančím.

Když jsem nad tím tak přemýšlela, asi jsme nikdy neměli úplně normální vztah.

Každopádně! Držel mě uvázanou na laně. Lehce s ním cukl, já sebou šklubla pořádně podle domluvy a voilà! Mé ňadro se vydalo z podprsenky na vyhlídkovou trasu.

A to bylo také poprvé a naposledy, kdy jsem ho viděla vypadnout z role. Prso i Matyáše. Na dvě vteřiny zapomněl, že

je tyranský otrokář, a usmíval se jako kluk, co spatřil kus nahý ženský.

Takže teď už asi chápete, proč jsem tak ráda na naše schůzky chodila s výstřihem a nejlepší podprsenkou. Byla to jedna z mála šancí, jak pokerovýho hráče aspoň trochu vykolejit.

S povzdechem jsem usoudila, že nic lepšího už ze sebe nevykouzlím, oblékla si kabát, huňatou rudou šálu a vyrazila do chladného únorového podvečera přijmout jeho nedávné pozvání.

„Odkud ti to jede?“ vystoupili jsme z nočního rozjezdu na hlavním nádraží. Starostlivě se rozhlížel kolem. Očividně hledal bezpečnou cestu, jak se dostat přes silnici plnou najíždějících autobusů.

„Z prvního nástupiště. Ale to je dobrý, nemusíš se mnou, trefím,“ usmála jsem se. Hrálo mě, jak zodpovědně bral svou roli mého nočního doprovodu. Už předtím odmítal jít za přáteli, kteří údajně někde ve městě slavili. Že prý není debil, aby mě nechal v noci čekat samotnou.

„Jsi si jistá?“

Bez přehánění, bylo to vážně asi tak sedm metrů. Možná deset.

„Budu v pohodě, utíkej na oslavu,“ ujistila jsem ho a s úsměvem sledovala jeho ochranný a zadumaný výraz. Uklidňovalo mě to. Vědomí, že mu na mně záleží.

Nevím, proč jsem měla tendence na to zapomínat.

„Tak dobře,“ povzdechl si, otočil se a pevně mě objal. „Opatruj se,“ zašeptal mi do vlasů. „A podívej se na program Divadla, ano? Vyber si něco, napiš mi a přijď, zařídím ti lístky na cokoliv. Klidně i kdyby to bylo vyprodané, dobře? Jen mi napiš a postarám se o to.“ Zvolna mě pustil z náručí, ale ruce pořád držel.

„Dobře, dám vědět. Určitě si něco vyberu.“

Vybrat si představení nebylo ale vůbec tak jednoduchý, jak by se mohlo zdát.

Jednoznačně jsem chtěla jít na to, kde hraje on. A když už bych na něj šla, chtěla jsem ho i vidět, mluvit s ním, obejmout ho. Konečně od něj slyšet víc než pár zdvořilostních frází.

Doopravdy ho poznat.

S Matyášem byla ta potíž, že jsme se nikdy neviděli sami na dýl než tři hodiny. Myslím, že to byl náš rekord. Tenkrát ještě hrál v absolventském divadle JAMU a udělal si na mě čas asi poprvý od toho, co se přestěhoval do Brna.

Jo. To byl celej on. Zjevit se v mém životě po letech a kompletně ho překopat.

Proto se mi tak těžko věřilo jeho gestům, kterými se mi snažil dát najevo, že mě má rád. Kdyby doopravdy měl, přeci by nebylo tak těžký sejít se jednou za dva měsíce, a ne jednou za dva roky.

A co teprve, že bychom spolu randili! Nemají lidi normálně schůzku co týden?

Zcela očividně nestál o to vídat mě častěji, než mu bylo po chuti. Jenže co pán chtěl doopravdy, to mi bylo velkou záhadou. Kdepak, Matyáši. Kam se na tebe hrabe bermudský trojúhelník. V tobě se ztrácím už hezkou řádku let. A ne a ne najít východ.

Takže když jsem si měla vybrat představení, sedla jsem ještě ten večer k počítači, našla si program a vybrala takové, které v kalendáři bylo dostatečně daleko na to, abych ho nevyplašila.

Za měsíc. Každíčkový den jsem se modlila, aby se mezitím nezamiloval do jiný. Pak už stačilo mu jen napsat o lístek.

Adriana: Ahoj, vybrala jsem představení 7.2., šel by zařídit lístek, prosím? :)

Matyáš: To hrajeme Malá parta, ne? To tě tam asi vsunu.

Adriana: A mám na tebe pak počkat?

Matyáš: Počkej teď, už se to snažím zařídit. ... A pak asi nečekej. Zaprvý mi to vždycky dlouho trvá a zadruhé budu mít plnou hlavu stěhování a pomažu rovnou domů.

Vcházela jsem do divadla a potlačila v sobě pocit hořkého zklamání. Někdo mi drtil orgány, kopal do nich, škrtil je a tlačil do míst, kde vůbec neměly být. Namačkaná v koutě daleko od toho, co jsem doopravdy chtěla, a přesto tak blízko. Uvidím ho, a přitom neuvidím. Budu jen divák a nic víc. Zase zůstaneme tak podivně blízce odcizení.

„Přejete si?“ otázala se mě s úsměvem milá slečna za pokladnou. Zacukaly mi koutky. Ani hnout, vy šmejdi! Máme se tvářit tragicky a zdrcení odmítnutím.

„Dobrý den, ano, víte... Mám tu lístek na jméno a tu rezervaci jsem nedělala já. Je to na *Coco Chanel*.“ Potlačila jsem touhu se rozesmát.

Slečna nesváděla právě žádný hluboký vnitřní boj, takže se chechtala nahlas.

„Já si říkala, pro koho to je. Přišla jsem do práce, dívám se, na koho tam jsou rezervačky, a nestačím se divit,“ natukala do po-

čítače pár písmen. „Ano, opravdu je tu zaměstnanecký lístek na jméno Coco Chanel. Můžu se zeptat, kdo vám to tam hodil?“ vyptávala se s mírnou zvědavostí, zatímco vstupenka vyjžděla z tiskárny.

„Matyáš Svoboda.“ Jen stěží jsem udržovala vážnou tvář. Tahle jeho narážka byla naprosto typická. Jasná a přitom nečitelná. Znovu se zasmála. „Předpokládám, že je známá firma?“ zeptala jsem se opatrně.

„To ano, ale obvykle vybírá daleko horší jména. Tohle je pěkný.“ Podala mi lístek.

Zahřálo mě to u srdce a trochu to potlačilo zklamání z faktu, že si na mě dnes neudělal čas.

„Přeji příjemnou zábavu!“

S díky jsem si převzala vstupenku. Neunikl mi přitom její zvědavý pohled.

Jestlipak to byl častý úkaz? Samotná dívka jde na představení, lístek jí zařídil Matyáš...

Ale vlastně mě to vůbec nezajímalo. Věděla jsem, že si užívá svobodného života plnými doušky, a bylo mi to jedno. Mezi námi bylo pouto, který čistě postelový vztah, jakkoliv by byl dobrý, nemohl ohrozit.

Jen jsem zatím netušila, o jaký pouto se jedná. K čemu ho připodobnit. Měl mě rád jako sestru? Vytouženou milenku? Nejlepší přítelkyni? Platonickou lásku? Zatoulaný štěně? Nebo zkratka jen důvěrnou kamarádku, se kterou se prostě cítil přirozeně a sám sebou?

Když jsem usedala na dřevěnou skládací židli komorního pódiu, dýchalo se mi těžko. Otázky neubývaly, naopak. Vršily se do